

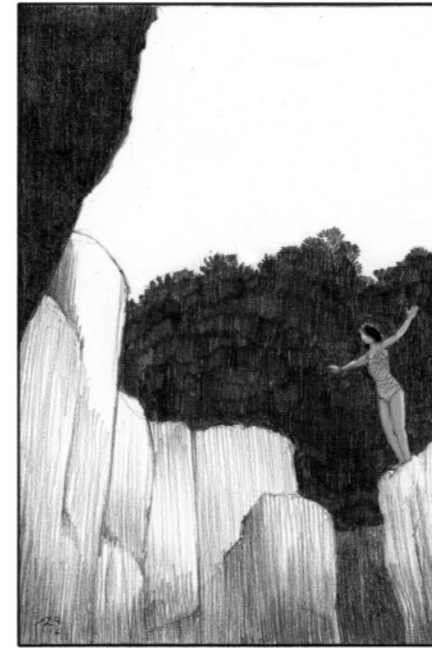
Basaltsjön

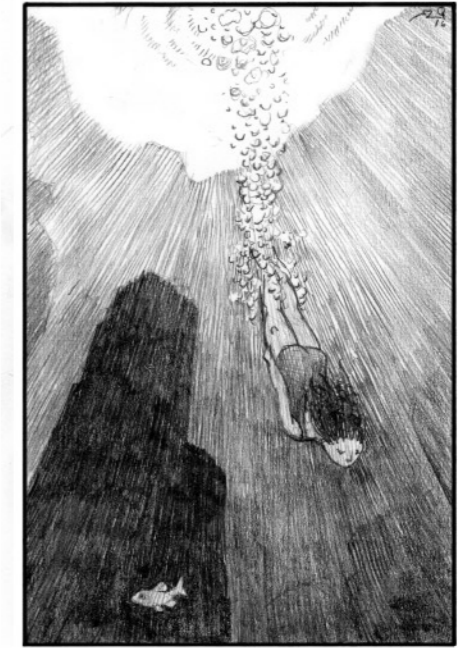
*En blyertsnovell av
Ronny Lingstam*

DET GAMLA STENBROTTET. Nedlagt och övergivet sedan många år. Gropen efter den brutna basalten var fylld med mörkt, klart och djupt vatten. Området var inhägnat, men Lily, som upptäckt vår tysta, mystiska sjö, hade förstås också hittat ett hål i det rostiga stängslet. Det här blev vår alldeles egna hemliga sjö.

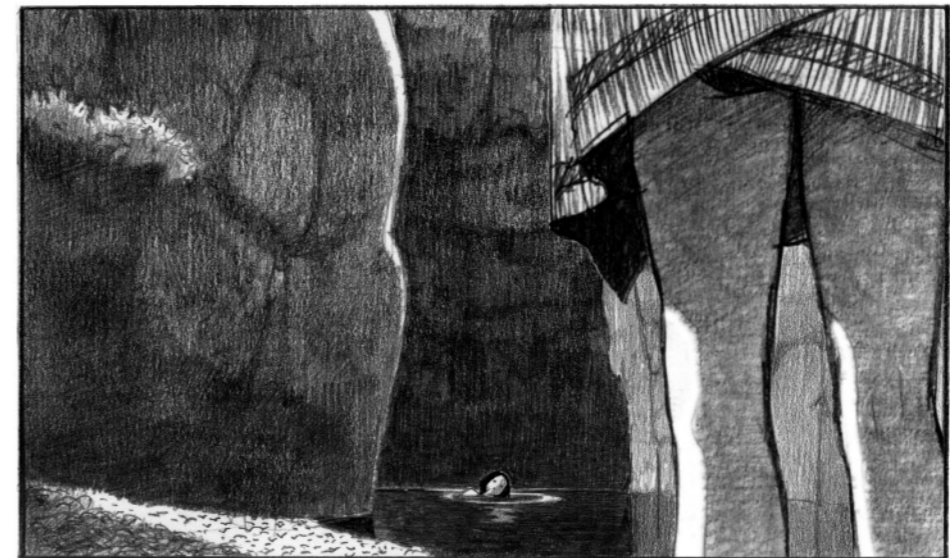

Jag vågade aldrig dyka från de höga klipporna. Det gjorde Lily.

Hon var en vattenvarelse., en nymf och helt orädd.

Det var förstås Lilys idé att vi skulle campa i stenbrottet. Hon var sån. Det var alltid hon som hittade på saker. Och jag hängde med.

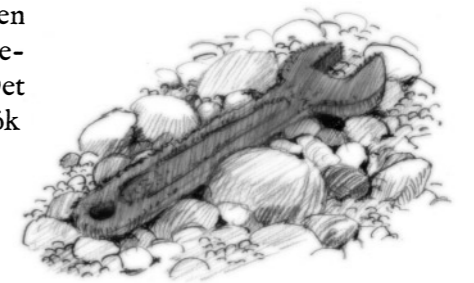
Vid stranden satte vi upp vårt läger. Sedan badade vi, klättrade på klipporna, solade och badade igen.

Under ytan liknade klippväggarna en sjunken katedral, med mystiska prång, mörka passager och ett större öppet kyrkorum.

Vi hittade på fantasifulla lekar. Stenbassängen var ett sakralt vatten och vi sökte efter föremål från en länge sedan svunnen kultur. Det var Lily som fann de flesta relikerna. Hon dök djupast.

Men vi var försiktiga med vissa föremål. Det kunde vila hemliga hemska förbannelser över dem.

Vi hade gott om mat med oss och vi hade sommarlov. Jag var tillsammans med min allra bästa vän och jag var så lycklig. Lily var lika lekfull som jag. Pigg och tokig. Vi passade så bra ihop.

På NATTEN pratade vi länge. Vi bytte förtroligheter och avslöjade hemligheter för varann. Nu efteråt undrar jag om det var redan på natten det hände något?

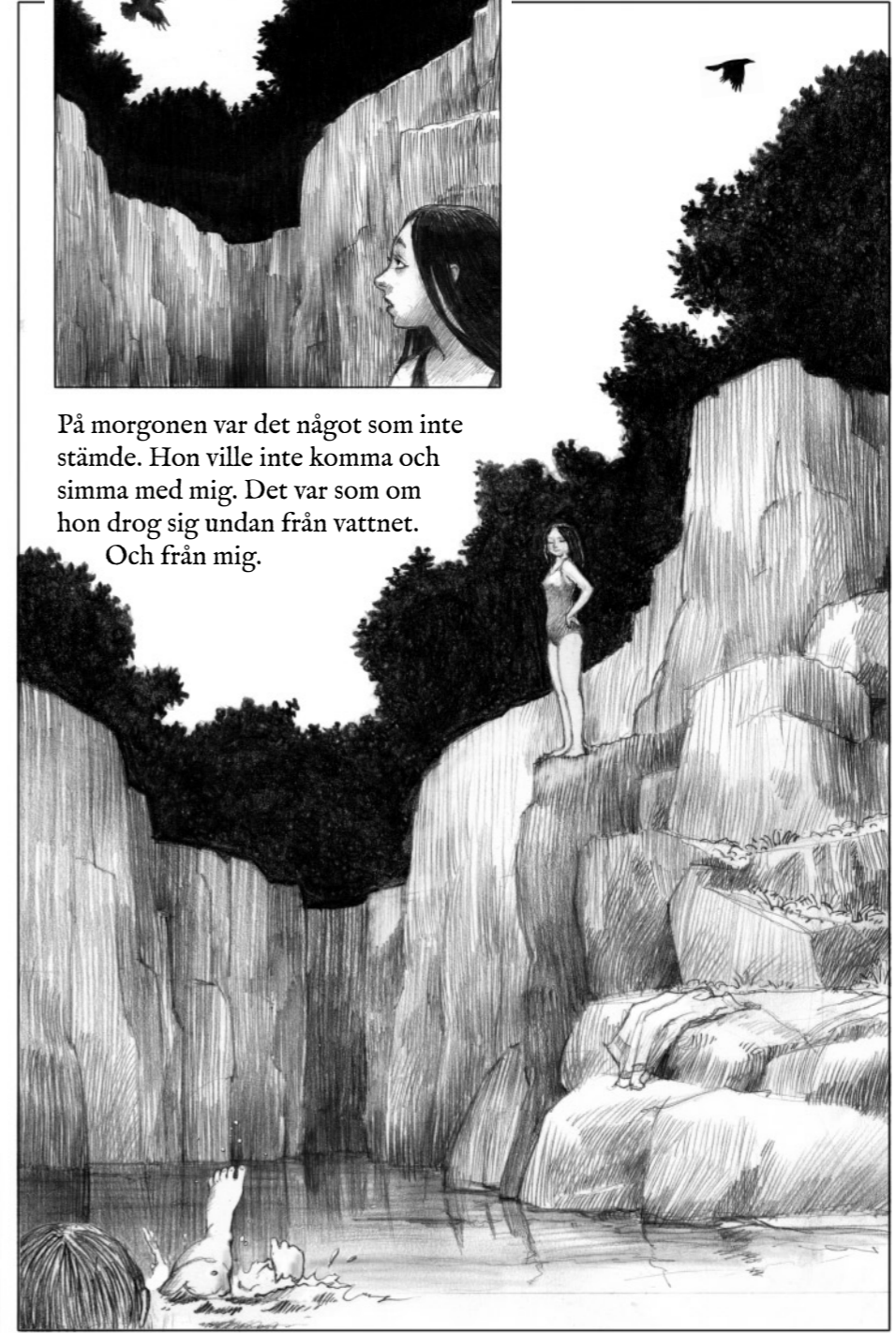

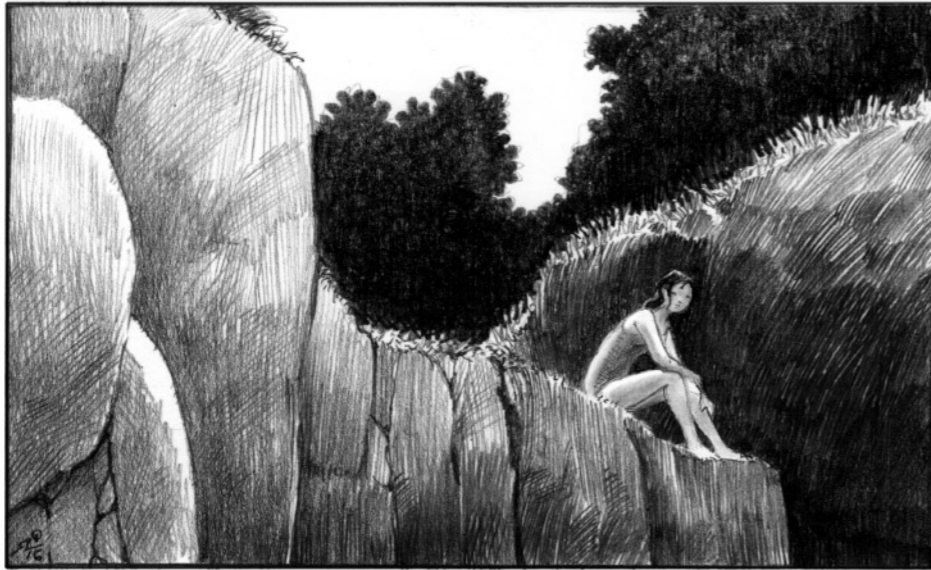
JAG VAKNADE TILL när Lily kröp ut ur tältet. Jag måste kissa, viskade hon.

Och så somnade jag igen. Halvt i sömn märkte jag när hon kom in och lade sig. Jag drömde att hon luktade vatten och att jag hörde en kråka.

På morgonen var det något som inte stämde. Hon ville inte komma och simma med mig. Det var som om hon drog sig undan från vattnet. Och från mig.

Jag tröttnade på att bada ensam:
”Lika bra att vi åker hem då?”
Lily blev ledsen. Jag tror hon
grät. Så dök hon i och simmade
iväg. Hon försvann utom syn-
håll runt en klippa. Jag lät henne
vara.

Men när hon varit borta en lång
stund blev jag orolig.

Jag sprang runt på klippkanterna och
ropade hennes namn.

Jag dök i överallt, på alla ställen.

Och jag dök djupare än jag någonsin
vågat. Jag var egentligen bara rädd
för att jag *skulle* hitta henne. För-
sent.
Men jag fann henne inte. Lily fanns
ingenstans.

LILY HITTADES ALDRIG, varken i stenbrottet eller någon annanstans. Det är som om hon aldrig funnits. Ibland tänker jag att min käraste vän bara fanns i min fantasi. Men hennes cykel ligger kvar ännu och rostar utanför stängslet.

